RAY CELESTIN

SEKERNÍKŮV JAZZ

ZATÍMCO MĚSTO SE PLNÍ HUDBOU,
SÉRIOVÝ VRAH UDEŘÍ…

Sekerníkův jazz

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

x·y·z
NAKLADATELSTVÍ

Ray Celestin
Sekerníkův jazz – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

RAY CELESTIN

SEKERNÍKŮV JAZZ

ZATÍMCO MĚSTO SE PLNÍ HUDBOU,
SÉRIOVÝ VRAH UDEŘÍ…

RAY CELESTIN

SEKERNÍKŮV JAZZ

Kapitánu Alexovi a mým kmotrům

Tento příběh se zakládá na skutečných událostech.
V letech 1918 a 1919 zabil Sekerník z New Orleansu šest lidí.

***

Přetisk Sekerníkova dopisu na stranách 4–5 a 267–268
je přepisem originálu a není dílem autora.

„Při hraní přemýšlím o okamžicích a věcech z minulosti a to dodává tónům obraz. Jako kdyby mi před očima běžel film. Město, holka odněkud z minulosti, stařík, kterého jste jednou někde zahlédli, ale už nevíte, kde to bylo.“

– LOUIS ARMSTRONG –

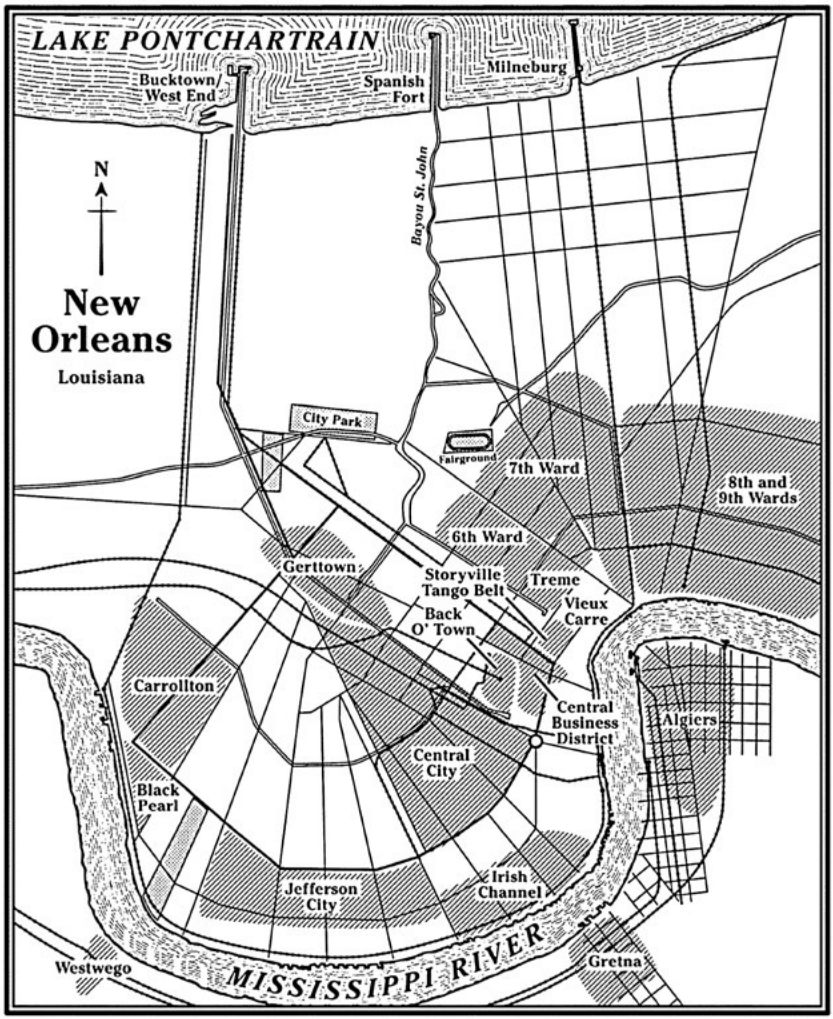
LAKE PONTCHARTRAIN
Bucktown/
West End
Spanish
Fort
Milneburg
N
New
Orleans
Louisiana
Bayou St. John
City Park
Fairground
7th Ward
8th and
9th Wards
6th Ward
Gerttown
Storyville
Tango Belt
Treme
Vieux
Carre
Back
O' Town
Carrollton
Central
Business
District
Algiers
Central
City
Black
Pearl
Jefferson
City
Irish
Channel
Westwego
MISSISSIPPI RIVER
Gretna

PROLOG

NEW ORLEANS, KVĚTEN 1919

John Riley doklopýtal do redakce neworleánských novin *Times Picayune* o hodinu a půl později, než měl začít s prací. Posadil se ke stolu, pomalu a dlouze se nadechl a pozvedl oči, aby se rozhlédl po místnosti. I v tom zmámeném stavu si všiml, jak po něm kolegové pokukují, a uvažoval, jak neupraveně asi vypadá. Uplynulou noc strávil venku v obvyklém lokále na Elysejských polích a teď si sáhl na obličej, aby se ujistil, že se už nepotí. Když se jeho prsty otřely o minimálně dva dny staré strniště, ucítil osten lítosti nad tím, že před příchodem nevyhledal zrcadlo.

Pohlédl na svůj pracovní stůl a pohled se mu zastavil na psacím stroji. Jeho černý kovový rám, jeho půlměsíc typových pák, jeho páčky a klávesy, to všechno způsobovalo, že ta věc člověka jaksi odrazovala, chladná, tvrdá, jako z jiného světa, a on si uvědomil, že není dostatečně v kondici na to, aby mohl už teď začít psát. Bude potřebovat pár kafí a krabičku cigaret – a možná brandy k obědu – než se bude moct pokusit o cokoliv, co vyžaduje plně funkční mozek, pročež se rozhodl, že zbývající díl dopoledne zabije něčím, co práci připomíná. Vstal a klopýtal k bedně, kde se shromažďovaly dopisy pro redaktora. Popadl jich tolik, kolik unesl, přitiskl si je k hrudi a vrátil se na své místo.

Byla tam obvyklá korespondence od rozčilených obyvatel, stěžovatelů, všeználků a těch, kteří používali stránku dopisů čtenářů jako fórum pro vzájemné hádky. Vybral k otištění několik delších lamentací, protože snáze zaplnily stránku, a pak zalistoval v dopisech od lidí, kteří tvrdili, že spatřili Sekerníka. Vraždění začalo před několika měsíci a redakce byla zahlcená dopisy od znepokojených občanů přísahajících, že jej spatřili na cestě za tou či onou vraždou. Riley vzdychl a zauvažoval, proč tito lidé posílají takové věci do novin, a ne na policii. Zapálil si cigaretu a zvedl nejvrchnější dopis z hromady. Obálka vypadala neobvykle, tenká jako rýžový papír, zcela bez informací o odesilateli, a adresa novin byla napsaná pavoučím škrabopisem, nějakou špatně nanesenou tekutinou barvy rzi, o níž doufal, že je to inkoust. Potáhl z cigarety a nehtem obálku otevřel.

Peklo, 6. května 1919

Drahý smrtelníku,
nikdy mě nechytili a nikdy mě nechytí. Nikdy mě neviděli, neboť jsem neviditelný jako ovzduší, které obestírá Tvou planetu. Nejsem lidská bytost, nýbrž duch a démon z nejžhavějšího pekla. Jsem ten, jehož Vy, Neworleánští, a Vaše pošetilá policie nazývají Sekerníkem.

Až se mi zachce, přijdu a vyžádám si další oběti. Sám vím, kteří lidé by jimi měli být. Nezanechám žádnou stopu s výjimkou své krvavé sekery, potřísněné krví a mozky těch, jež pošlu na onen svět, aby mi dělali společnost.

Pokud chceš, můžeš uvědomit policii, aby byli opatrní a nesnažili se mne dráždit. Samozřejmě, jsem rozumný duch. Nijak mě neuráží způsob, jakým v minulosti vedli svá vyšetřování. Po pravdě řečeno,

chovali se tak strašlivě hloupě, že to nepobavilo jen mne, ale také Jeho satanskou Výsost, Franze Josefa atd. Ale pověz jim, ať se mají na pozoru. Nedovol jim, aby se pokoušeli odhalit, kdo jsem, protože by pro ně bylo lepší, kdyby se vůbec nebyli narodili, než aby zapříčinili Sekerníkův hněv. Nemyslím si, že je potřeba zmiňovat toto varování, protože jsem si jistý, že se mi policie vždy vyhne, tak jako tomu bylo dosud. Jsou moudří a vědí, jak se vyvarovat jakékoli újmy.

Vy, obyvatelé New Orleansu, mě nepochybně považujete za nanejvýš strašlivého vraha, což také jsem, ale kdybych chtěl, dokázal bych být ještě mnohem horší. Kdybych si přál, mohl bych Vaše město poctít návštěvou každou noc. Podle libosti bych mohl přivést na onen svět tisíce vašich nejlepších občanů, neboť mne pojí blízký vztah s andělem smrti.

Nuže, o nejbližší noci na úterý, přesněji v 0.15 (pozemského času), se chystám proletět nad New Orleansem. Ve své nekonečné dobrotě učiním Vašemu lidu následující skromný návrh.

Mám ve velké oblibě jazzovou hudbu a přísahám při všech ďáblech podsvětí, že v onom okamžiku, který jsem právě zmínil, budou ušetřeni všichni ti, v jejichž domovech bude naplno vyhrávat jazzová hudba. Jestliže u sebe každý nechá hrát jazzovou kapelu, inu, tím lépe pro Vás, lidé. Jedna věc je jistá: někteří Vaši lidé, kteří nebudou úterní noc trávit ve víru jazzu (budou-li zde tací), poznají sekeru.

Neboť cítím chlad a toužím po teple svého rodného Tartaru, a navíc je pomalu na čase, abych opustil Váš pozemský domov, ukončím své pojednání. S nadějí, že tento list otisknete a že Vám dobře poslouží, se loučí nejodpornější duch, jaký kdy existoval, existuje či existovat bude ve skutečnosti i v říši fantazie.

Sekerník

Riley potáhl z cigarety, odložil dopis a přemýšlel, jestli je jeho autorem opravdu Sekerník, a pokud ne, kdo jiný by ksakru něco takového posílal do novin. Ať už je to autentické, nebo ne, byl by hřích to neotisknout. Riley se zašklebil a vstal. Kolegové se po něm otáčeli, jak si to štrádoval do šéfredaktorovy kanceláře. Ani ho nenapadlo, zda by to před otištěním neměl ohlásit úřadům – v podobných případech bylo lepší se později omlouvat než prosit o povolení. Otisknou to, město si to přečte a nastane chaos, načež se v New Orleansu pravděpodobně rozjede nejbáječnější noc, jakou kdy tohle město zažilo.

ČÁST 1

1

O MĚSÍC DŘÍVE

Na západě Francouzské čtvrti v předměstském slumu, kterému místní obyvatelé říkali Battlefield neboli Bitevní pole, se černošské pohřební procesí prodíralo břidlicovým leskem mlžného úsvitu. Z pozůstalých se skloněnými hlavami, oblečených v tmavých šatech a závojích, zbývaly jen stíny, které mizely v mlze a zase se zjevovaly. Vypadalo to jako procesí duchů, kteří jako by se všichni zároveň přesouvali k branám hádu.

Pohřeb započal těsně po východu slunce, kdy vynesli rakev z domu smutku, položili ji na nosítka a truchlící se shromáždili na ulici. Když bylo všechno připraveno, kapelník dlouze a pronikavě zapískal a pět žesťových kapel, které ten den měly práci, nasadilo pomalou, vleklou verzi „Blíž k tobě, Bože můj".

Kapelník, vznešený starý muž s vážnou tváří, v cylindru, fraku a jasně žlutých rukavicích se otočil na patě a vedl průvod ulicemi, kde dlažbou prorůstala tráva. Hned za ním se ubírala nosítka tažená koněm a zakrytá saténem; černá pera se třepotala ve větru. Potom kráčeli nejbližší pozůstalí a štkali do kapesníků, následovalo je oněch pět žesťových kapel, všichni hudebníci v cylindrech

a fracích, kabáty zdobené epoletami a střapci. Úplně vzadu průvod uzavíral dav sympatizantů, smutečních hostů a otrhaných dětí z ulice známých jako *druhá řada*: rošťáků, kteří neměli nic jiného na práci než celé dny pochodovat za průvody po městě, i kdyby to znamenalo nechat se zlákat třeba sirénou na jeden z mnoha městských hřbitovů.

Pohřbívaný muž byl členem mnoha černošských spolků – Klubu Zuluů pro sdružování a zábavu, řádu Odd Fellows, Diamantových šviháků, Mladých mužů pro dvacátá léta, Kolotočové společnosti – a na cestě na hřbitov se procesí zastavilo u zasedací síně každého spolku, aby jeho členové mohli dát svému bratrovi poslední sbohem. Poté se průvod opět vydal ke hřbitovu a písně byly čím dál tím melancholičtější. Když nosítka prošla hřbitovní bránou, všechny nástroje se vytratily kromě virblu, který udržoval sklíčený osamělý rytmus – paličky byly ovázané kapesníkem, aby napodobily barvu tónu vojenských tympánů. A když procesí konečně dorazilo k hrobce, buben rovněž utichl a na okamžik zavládlo ticho.

Následně kněz zahájil bohoslužbu a jeho hlas se mísil se ševelícím větrem. Když skončil, rodina hodila na hrob hlínu, jeden po druhém; onen proces měl svůj vlastní rytmus a své tempo. Poslední truchlící hodil svou hrst hlíny, drny zaduněly o rakev a svezly se po jejích bocích a dav se v očekávání obrátil ke kapelníkovi, jenž stál pár metrů od nich, třásl se na hrbolatém pruhu země a vítr mu pleskal záložkami kalhot.

Starý muž velkýma kalnýma očima opětoval jejich pohledy a po několika dlouhých vteřinách, kdy ticho rušil jen vítr, pokývl, zdvihl ruku k hrudi a otočil si šerpu přehlídkovou stranou ven, stranou, z níž svítil oslnivě barevný africký vzor z červených, zlatých

a zelených kostek a zářil v mlze. Jako mávnutím proutku, jako by je posedl nějaký duch, se pohřeb proměnil. Členové spolků obrátili členské odznaky, kapela otočila saka naruby, na tvářích se vyrojily úsměvy, kapelník písknul na píšťalku, a než se dav vzpamatoval, už zněla hudba k tanci – necudná, hlučná a ironická volba: „Oh, didn't he ramble?". Hornisté duli, druhá řada tančila mezi hroby a členové spolků otvírali lahve bourbonu a piva, aby připili zesnulému. Karnevalová atmosféra prostoupila průvod a nadnášela ho, zatímco se proplétal hřbitovem zpět do ulic, kde se k oslavám přidávali další lidé, a čím dál větší banda kamarádů z mokré čtvrti se vracela na pohřební hostinu.

Jak se smuteční procesí loudalo městem a předvádělo svůj dobře nazkoušený hudební a pohybový rituál, zaujatě je přitom pozoroval asi devatenáctiletý žabec v šatech barvy červené papriky známý pod jménem Ida Davisová. Nedalo jí moc práce pohřeb najít: zvuk cestoval po New Orleansu, plochém, dřevěném městě s nízkými budovami, otevřenými prostranstvími, řekami a jezery bez větších překážek. Její otec, sám hudebník, se o tom jevu často zmiňoval a tvrdil, že to vypadá, jako by město bylo přímo postavené do podoby nástroje k šíření hudby. Když začala hrát kapela – a že neworleanské kapely za to uměly vzít – bylo ji slyšet po celém městě.

A tak šla, kam ji uši vedly, až nalezla procesí, a nyní ho sledovala s nesouhlasným mračením. Ne že by pohrdala opilými truchlícími, těmi, co se přišli zadarmo pobavit, nebo snad otrhanými dětmi ulice z druhé řady. Spíš ji rmoutila ironie toho všeho. V Louisianě dostávali černoši jen málokdy možnost vyjádřit svou kulturu otevřeně a pohřeb poskytoval vzácnou příležitost se veřejně ukázat, tehdy se ušlápnutí dočkali oslavného zacházení a Ida se mračila právě kvůli

tomu: že jediná chvíle, kdy se mohlo s černochem nakládat vznešeně, nastala tehdy, kdy dotyčná nebo dotyčný už ani nebyli naživu, aby to mohli docenit.

Sestoupila z chodníku a vydala se podél zástupu truchlících, přejížděla pohledem tváře hudebníků a hledala svého nejlepšího kamaráda, možná jediného kamaráda: mladého buclatého dechaře u druhého kornetu, který ještě nezačal vyslovovat své jméno francouzsky jako *Lui* a Idě a všem ostatním v Battlefieldu byl stále známý jako malej Lewis Armstrong.

Všimla si ho dost brzy v čele procesí, jak s ostatními hraje svižnou verzi High society. Lewis ji zahlédl a pozvedl obočí, pak aniž se spletl v rytmu nebo v notách, zadul složitou fanfáru namísto pozdravu. Někteří v davu opile zajásali a Lewis podal svůj kornet jednomu z otrhaných dětí, bosému capartovi v seprané bílé košili.

Vystoupil z řady a blížil se k ní, krok omezený příliš malými oblekovými kalhotami, které měl na sobě. Lewisovi táhlo na devatenáct, byl baculatý, měl tmavou pleť a kulatý obličej, jenž tvořil dokonalou kolébku pro příznačný úsměv. Ida byla jeho protikladem téměř ve všem – štíhlá a rozvážná, s pletí jen o ždibec tmavší než mléko a obličejem ve tvaru mandle, za nímž se lidé otáčeli. Byla také poněkud introvertní; její plachost vyvolal fakt, že se narodila s natolik světlou kůží, že mohla být považována za bílou. Tahle vlastnost jí v Battlefieldu nadělala jen málo přátel.

Lewis smekl klobouk a usmál se. „Ahoj, Ido," pozdravil, „jak je?"

Měl měkký a hluboký hlas, zdrsnělý tabákem a kořalkou, a Idu překvapilo, že v něm neslyší ani náznak odtažitosti nebo zvědavosti. Neukázala se u něj celé měsíce a teď se ze všech možných končin zjevila zrovna v Battlefieldu, bez ohlášení a s trapným pocitem.

„Mám se fajn," odpověděla a opatrně se usmála. Přišla za ním s prosbou o laskavost, aby jí pomohl s pátráním. Ale když se teď sešli, nebyla si úplně jistá, jak svůj požadavek formulovat. Neviděli se už hodně dlouho a bylo složité si povídat přes hluk kapel, které rozehrávaly hlasité crescendo čím dál méně sladěné verze High society".

Lewis na ni mrknul zmateným pohledem a ona vytušila, že uhodl, že se něco děje.

„Jestli si chceš popovídat," navrhl, „můžeme se potkat pak na slavnosti."

Ida doufala, že se slavnosti vyhne.

„Jasně," souhlasila, zřetelně artikulujíc přes hudbu. „Kde to bude?"

Lewis se na ni usmál a v očích mu zajiskřilo. „Prostě následuj kapelu," řekl a pokrčil rameny, a než se Ida vzpamatovala, oba se tomu zahihňali. Pokynul jí a zaběhl zpět do průvodu. Kapela nasadila úvod polky Škoda lásky a Ida sledovala, jak děcko podalo Lewisovi kornet zpátky. Pak se její kamarád vrátil na místo a vplynul do tmavě oblečeného průvodu, který se opile valil ulicí. Výbuch hudby a hluku se zase rozplynul v mlze.

2

Černý policejní landaulet svištěl zamlženými ulicemi Malé Itálie a řidič divoce mačkal klakson ve snaze vyhnout se nehodám. Strhnul volant podél stánků a zelinářských vozíků na tržišti, vyděsil chodce a sem tam se v užších uličkách otřel o obrubník nebo o lavičku. Na křižovatce ulic Upperline a Magnolia říznul ostrou zatáčku a se skřípěním brzd zastavil půl bloku od obchodu s potravinami. Na zadním sedadle dopadl vrchní komisař Michael Talbot zpátky na sedačku a úlevně si oddechl.

„Pěkná jízda, Rezi," prohlásil.

„Díky," odpověděl řidič; sarkasmus přehlédl. Skrze skleněnou stěnu, která oba muže oddělovala, Michael viděl, že vytáhl z kapsy hodinky a zkontroloval čas.

„Sedm minut pětadvacet vteřin," konstatoval řidič, obtloustlý snědý muž jménem Perez. „Tak to máme rekord," dodal a s úsměvem na Michaela mrknul do zpětného zrcátka. Michael úsměv chabě opětoval – pořád mu bylo trošku nevolno.

Perez vyštrachal v kastlíku sešit a špačkem tužky do něj zapsal čas. Neworleanské policejní oddělení svou první flotilu automobilů

v historii převzalo teprve před pár měsíci a řidiči v různých okrscích ustanovili, pokud mohl Michael říct, jakousi sázkovou soutěž o to, jak rychle dokážou projet různé své trasy. Tři z těch nových aut byla už na odpis – jedno zničil Perez.

Michael nechal svůj žaludek chvíli usadit a zaklonil se, aby vyhlédl přes zadní sklo auta. Oči mu uvázly na omšelém obchůdku na rohu kousek dál v ulici. Byl to typický obchod, jaké si italští přistěhovalci zřizovali všude po městě – jednopodlažní, krám vepředu, prostory k bydlení vzadu, zadní dvorek na vykládku zboží a plechová cedule, která se kymácela nad celým tím zplichtěným zmatkem a hrdě hlásala jméno vlastníka. Michael vzdychl, promnul si obličej a prsty přejel po jizvách, jimiž měl zbrázděnou tvář.

Před obchodem se mezi policejními a koronerskými vozidly shromáždil dav – Italové ze sousedství, které kordon strážníků nezaujatě držel dál od obchodu. Michael dokázal odhadnout, že to není ten obvyklý dav, jaký se vždycky sejde u krvavých zločinů: kolemjdoucí, sousedi, novináři, lidé, kteří věčně postávají na nároží a nemají nic lepšího na práci. Tenhle dav se neshromáždil ze zvrhlé zvědavosti. Byli tady, protože se báli, a Michaelovi se při tom pohledu sevřelo srdce. Něco málo o lidské povaze věděl. Stačí málo, aby vyděšený dav sáhl k násilí.

„Do hlučícího davu," zamumlal si pro sebe.

„Cože?" zeptal se Perez, zamračeně pozvedl oči od sešitu a rychle pohlédl do zpětného zrcátka. Ale Michael už otevřel dveře na straně spolujezdce, narazil si na hlavu homburg a vykročil na ulici.

Kráčel ke vzdálenějšímu konci kordonu v naději, že když půjde delší cestou, nikdo si ho nevšimne, ale při chůzi se příznačně

klátil a šlo jej snadno rozeznat. Byl o hlavu větší než většina mužů, měl podivné pavoučí končetiny a obličej zarudlý od holení a poďobaný od neštovic. Když dorazil ke kordonu, stáhl si klobouk do čela, ale novinář s očima jako korálky se otočil jeho směrem zrovna ve špatnou chvíli. Michael viděl, jak dloubl do jednoho ze svých kolegů a něco mu pošeptal, a dav v tom okamžiku vybuchl. Fotoaparáty se natočily k němu a záplava blesků vyšlehla a zacvakala, přičemž se do vzduchu vznesly malé obláčky sazí a rozplynuly se do mlhy. Lidi od novin vykřikovali jeho jméno a štěkali otázky. Jeho směrem létaly rozčilené věty v italštině. Dál se prodíral hloučkem a po několika vteřinách strkanice se dostal až ke kordonu a prošel na druhou stranu. Kývl na pozdrav několika povědomým strážníkům, mužům s kamennou tváří a naštvaným výrazem, z nichž se nikdo neobtěžoval pozdrav opětovat. Mladý vážný pochůzkář v naškrobené modré uniformě seběhl po schodech u vchodu, aby ho pozdravil.

„Dobré ráno, pane. Oběti jsou tamhle," pravil pochůzkář, zelenáč jménem Dawson, který se zrovna vrátil z války a toužil se osvědčit. S úsměvem mávl rukou směrem k výloze obchodu a Michaela napadlo, že v tom gestu bylo něco lokajského. Přikývl na znamení díků a Dawson ho vedl po předních schodech do potemnělého interiéru obchůdku.

Všechny stěny obchodu byly lemované úhlednými borovicovými policemi přecpanými konzervami rybiček, masa a vybraných italských lahůdek, o kterých Michael v životě neslyšel. Soudky olivového oleje stály vysoko vyskládané podél jedné zdi a ze střešních trámů visely svazečky sušené dobromysli, které v Michaelových představách dodávaly obchodu vůni umělé jeskyně.

Na vzdálenějším konci byl skleněný pult plný chlebů a zatuchle páchnoucích sýrů a holandský kráječ na maso, jehož kliky a diskové ostří se blyštily; na podnose stále ležela vepřová kýta. Vedle stála pokladna, podle Michaelova očekávání zcela nepoškozená. Za ní byly dveře do obytné části domu. Přistoupili k nim a Dawson opět pozvedl ruku. Michael, nejistý, co si o tom hochovi má myslet, přikývl a usmál se. Smekl homburg a prošel dveřmi.

Obývací pokoj byl přecpaný, osvícený umaštěnou žárovkou, a když v něm začali pátrat policisté, působil ještě menší. Dva strážníci prováděli soupis, lékař z koronerova oddělení se skláněl nad jedním z těl a fotograf, Francouz s portrétovacím studiem v Milneburgu, si připravoval novou roli nitrocelulózy do fotoaparátu.

Michael prozkoumal pokoj – stůl z tmavého dřeva a komoda vyplňovaly většinu prostoru, okno vedlo do boční zdi sousedního domu a vzadu byly dveře do kuchyně. Nic z nábytku nebylo zvrhnuto či překoceno a na jednom konci stolu stále ležela kniha žalmů. Zdi zakrývala květovaná tapeta, žloutnoucí, omšelá a se skvrnami plísně. Fotografie vážných starých Sicilanů soupeřily o prostor na zdi s hromadou levných náboženských obrázků – krucifixů, madonek, pohlednic z katedrál a poutních míst. V prostoru vedoucím ke kuchyni ležela těla těch dvou obětí, roztažená na linoleu v rybníčku tmavé lepkavé krve.

Michael přešel pokoj a poklekl vedle těl. Manželka byla malá a baculatá, se stařeckou kůží a šedobílými vlasy. Zaschlá krev jí přilepila noční košili k tukovým pneumatikám kolem pasu, takže křivky postavy byly jasně patrné. Z jejího obličeje Michael nedokázal nic vyčíst: byl tak zlovolně napaden ostrým předmětem, že spíš než lidskou hlavu připomínal nějaký kráter, okolo jehož ústí freneticky bzučelo hejno much.

Manžel se sesul u okna. Výhled Michaelovi z velké části zakrýval lékař, který stále ještě vyšetřoval tělo, ale viděl, že mužova zranění se podobají manželčiným. Pravou ruku měl nataženou a ukazovala ke komodě, jejíž spodní šuplíky byly pruhované čarami krve na prst širokými.

Michael potřásl hlavou a naposledy s lítostí pohlédl na ty dvě mrtvoly. Naučil se, že je nejlepší nerozebírat barbarství, s nímž jej jeho zaměstnání konfrontovalo, proto se pokřižoval – symbolické gesto mu víceméně pomáhalo se od toho všeho odstřihnout –, pak vstal a protáhl si ztuhlá kolena. Za ním fotograf cvakl spouští a blesk zasvítil do ticha.

Michael si otřel krev z podrážek polobotek do už zničeného perského koberce, překročil ženino tělo a vešel do kuchyně. Sekyra zůstala na kredenci, zapřená o nahrubo otesané topůrko. Michael si povšiml, že zkrvavené ostří je kropenaté úlomky kostí. Ve dřezu byla další krev a pár hrudek bláta. Dveře z kuchyně na dvorek za domem byly násilím otevřené zvenku, z rámečku kolem zámku zbyla jen změť zubatého dřeva. Michael vykročil na dvůr a ranní chlad se mu přitiskl k obličeji. Na všech třech stranách výhled omezovaly vysoké dřevěné ploty a dodávaly dvorku strašidelný klid. Vedle dveří byla naházená hromada dřeva na topení a za ní holý plácek, obsazený jen plevelem a reznoucím kovovým odpadem. Michael se chvíli rozhlížel kolem a pak se vrátil do vlhkého tepla obývacího pokoje.

„Dawsone? Co jsme zatím zjistili?“ Vytáhl si zpod stolu židli, posadil se a pokynul Dawsonovi, ať udělá totéž. Dawson se posadil a četl ze sešitu vázaného v broušené kůži. „Oběťmi byli pan Joseph Maggio a jeho paní. Padesát osm, respektive padesát jedna let. Při-

stěhovalci ze Sicílie. Obchod vlastnili několik let. Sousedi vypověděli, že se přistěhovali odněkud z Gretny. Zavolal jsem na velitelství – ani jeden nebyl nikdy odsouzen."

Michael přikývl. Pan a paní Maggiovi zapadali do profilu – sicilští hokynáři bez zločinných vazeb, zjevně vybraní náhodně. Při předešlých útocích vrah, kterého tisk přejmenoval na Sekerníka, vstupoval do obydlí obětí v noci, a jak jméno napovídá, odesílal je na onen svět sekyrou, přičemž vykazoval pozoruhodnou zálibu v této činnosti a nulový zájem o loupení nebo zneužívání. Kromě Maggiových už Sekerník napadl tři domácnosti a mezi jinými zabil kojence a jeho matku. S každým útokem násilí přibývalo a bylo stále hrůznější a šílenější.

„Sousedi neviděli nic neobvyklého," pokračoval Dawson, „žádný odjezd, žádný příjezd, žádný křik nebo volání, žádný hluk způsobený vloupáním."

„Způsob vstupu?"

„Zatím žádné stopy, jak se dostal dovnitř nebo ven. A tady je ten háček, pane: když byla těla objevena, pokoj byl zamčený zevnitř."

Vrah měl ve zvyku opouštět místnosti tímto způsobem. Buď vylezl oknem, které se za ním zabouchlo, nebo při odchodu paklíčem zamkl zvenku. Tato vysvětlení nezabránila tisku zobrazovat Sekerníka jako nějakou nadpřirozenou bytost se schopností proplouvat zdmi. New Orleans byl pověrčivý i v lepších časech a nyní značná část města věřila, že na ně útočí nějaký druh démona.

„Kdo vykopl dveře do kuchyně?" zeptal se Michael, když se mu vybavila scéna vzadu za domem.

„To bude…" Dawson zalistoval sešitem. „Strážník D. Hancock, pane. Manželčina neteř objevila těla. Pomáhala v obchodě. Když

dnes ráno přijela, nikdo neotevíral, tak šla dozadu. Zahlédla ženino tělo oknem. Hancock u toho byl první."

„Nějaké tarotové karty?" optal se Michael.

Dawson přikývl, natáhl se ke kredenci a podal Michaelovi dvě zakrvácené karty. Michael je prozkoumal – karta Spravedlnosti a karta Soudu. Stejně jako ty, které našli na předchozích obětech, byly draze vyrobené, ručně malované, větší než normální hrací karty a vybarvené křiklavými červenými a nachovými odstíny s černými a zlatými obrysy. Karta Spravedlnosti zobrazovala muže v taláru sedícího na trůně s mečem v jedné ruce a váhami v druhé. Karta Soudu ukazovala anděla letícího vysoko nad pustou pekelnou krajinou, odkud se k němu modlí dav nahých hříšníků. Na rubu byl obvyklý spletitý černobílý vzor jako na všech hracích kartách, ale v tomto vzoru byla vpletena vyobrazení maličkých zvířat. Vypadalo to, že zvířata na sebe volají, křičí ze svého geometrického vězení.

„Kde se našly?" zeptal se a podal karty zpátky Dawsonovi.

„V hlavách obětí, pane," odpověděl Dawson ostýchavě. „Vložené do ran."

Michael přikývl. Věděl, že mafie někdy nechává tarotové karty na dějišti poprav, karty s významem, aby lidé věděli, co se stane těm, kdo nepůjdou s davem. Ale taky věděl, že členové mafie nejsou řezníci babiček a dětí. A pokud ten útok byla poprava, co provedl ten postarší bohabojný pár, že si ji zasloužil?

Vraždy většinou páchají lidé obětem známí a v New Orleansu každá komunita drží při sobě. Pokud přišel o život Sicilan, vraždu s největší pravděpodobností provedl někdo jiný ze Sicílie. A vzhledem k tomu, že všechny oběti byly hokynáři a sicilští hokynáři do jednoho měli pletky s mafií, všechno to ukazovalo jedním směrem – do *ro-*

diny. Ale barbarství útoků a rozhazování tarotových karet s odkazy na voodoo přesvědčilo polovinu města, že Sekerník je černoch – a to i přesto, že ho nikdy nikdo neviděl. Po celém městě gangy honily černochy po ulicích. Bylo jen otázkou času, kdy začne lynčování.

Sekerník podněcoval nedůvěru ve městě už tak plném podezření. Každá neworleanská komunita si udržovala odstup od svých sousedů, ať to byli barevní kreolové na severu, Irové na jihu, černoši na západě, Italové v Malé Itálii v centru, nebo enklávy dalších skupin – Číňanů, Řeků, Němců, Židů – rozptýlené jako pěšci na šachovnici. Pouze v úplném středu města, ve Francouzské čtvrti, ve Storyville či v obchodní čtvrti docházelo k jistému smíšení. Segregace způsobovala podezíravost a podezíravost prohlubovala segregaci. A teď tady pod tím vším přikládal do ohně ještě Sekerník a kvůli němu se všichni tito uzavření lidé otírali o ostatní a provokovali je, a Michael byl ten, komu celé město věřilo, že to všechno zastaví.

Odněkud ze dvorku vplul do pokoje hluk strakapouda bušícího hlavou do stromu. V tu chvíli se doktor se sténáním postavil. Byl to starý muž se zarudlou pletí zavalité postavy. Jeho horní ret zdobil pěstěný bílý knír, po viktoriánsku vyčesaný do dvou mrožích oblouků.

„Kolena už nejsou, co bejvaly," pronesl drsným hlasem kuřáka. Doklopýtal ke stolu, sesunul se na židli vedle Michaela a vyhrabal z kapes trojbalení doutníků Fonseca. Nabídl jeden Michaelovi, ale ten odmítl mávnutím ruky.

„Mám svoje," řekl a vyndal z kapsy stříbrné pouzdro. Otevřel ho a vytáhl cigaretu značky Virginia Bright. Doktor škrtl sirkou a oba muži se o ni podělili.

„Je to pořád ten stejný příběh, synu," začal doktor, prudkým pohybem uhasil sirku a upustil ji na stůl. „Oběti byly zabity obvyklým způsobem. Čas úmrtí bych odhadl někdy mezi jedenáctou a jednou hodinou včera v noci. Bez známek znásilnění. O moc víc toho teď neřeknu." Doktor se otřásl a dlouze si potáhl z doutníku. „Co říkáte vy?" zeptal se Michaela s pozvednutým obočím. Byl to týž pohled plný očekávání, jaký Michael vídal čím dál častěji od chvíle, kdy začaly ty vraždy. Zamžoural směrem k mrtvolám ležícím na podlaze necelý metr od místa, kde si s doktorem povídali.

„Řekl bych, že včera večer asi v jedenáct nebo ve dvanáct seděli Maggiovi tady v obýváku. Manželka seděla támhle a četla si v bibli." Michael pokývl ke knize žalmů na vzdálenější straně stolu. „Nevím jistě, co dělal manžel. Možná mu předčítala. Každopádně seděl támhle u komody. Zabiják vstoupil do domu ze zadního dvorku, protože přední je na hlavní ulici, a zezadu mu stačí překonat plot. Vylomil zámek u dveří do kuchyně, což mu mohlo zabrat nějakou chvíli, protože plot na dvorku je dost vysoko. Sebral sekyru z hromady dříví, protože jsem tam žádnou neviděl. Navíc ten muž by byl blázen, kdyby si s sebou nosil zbraň, když ví, že tam jedna bude čekat. Žena zaslechla hluk, jak vrah vkročil do obýváku. Vstala, protože byla blíž ke kuchyni. Vidíte, jak leží na podlaze?" Ukázal na ženino tělo. „Vrah zaútočí nejdřív na ni. Manžel vidí, co se děje, pokusí se popadnout něco z komody, možná pistoli v předposledním šuplíku. Ale je příliš pomalý. Dál se snaží otevřít šuplík, i když ho vrah napadne, proto ta krev na komodě. Vrah si dopřeje čas na jejich zohavení. Pak jde do kuchyně a rozhází důkazy. Nechá tam sekyru a odhaduju, že si smyje krev z rukou, z oblečení a z bot, protože ve dřezu jsou skvrny od krve a od bláta. Vyjde dozadu

na dvorek a paklíčem zvenku zamkne. Jistěže je to jen domněnka podle popisu strážníka Hancocka a ten zničil zásadní součást důkazního materiálu v tom spěchu, jak se snažil dostat dovnitř. Vrah opustil místo beze stopy důkazu na sobě. Ani kapka krve na podrážce. To by bylo asi tak všechno."

Michael potáhl z cigarety a znovu zazíral na ta dvě těla. „Co nedovedu pochopit," řekl pomalu, „je, jak se vrah dostal od paní k pánovi, aniž zazněl výkřik."

„Možná paní udeřil," navrhl Dawson, „a pak hodil sekyru přes pokoj po manželovi, víte jak, jako indián." Dawson pro dokreslení naznačil, jak si myslel, že by to takový Apač asi mohl hodit.

Michael a doktor se na sebe podívali. „Možná," poznamenal Michael. „Ať už udělal cokoliv, udělal to rychle."

Otočil se ke dvěma policistům, kteří pořizovali soupisku pokoje, ale přestali s tím, aby si poslechli Michaelovu teorii.

„Vy dva, už jste prohlédli komodu?" zeptal se.

„Ne, pane," odvětil jeden z nich.

„No tak se podíváme, po čem to pan Maggio chtěl hrábnout."

Přistoupil ke komodě, otevřel nejspodnější šuplík a odhalil dvě hromádky pečlivě složeného prádla. Zamračil se, prohrabal se dospod hromádek a vytáhl krabici od bot. Otevřel ji a našel hromadu papírů – faktury, účtenky, doklady o naturalizaci manželského páru a několik paklů nových pětidolarových bankovek.

„Hádám, že se snažil vraha podplatit," poznamenal doktor.

Michael prolistoval jeden paklík a zamračil se. Bankovní pečeť byla vyražena červeným inkoustem, což se používalo výhradně pro bankovky federálního rezervního systému, které už se skoro pět let nevydávaly.

„Těmihle bankovkami se nikdy neplatilo," poznamenal Michael. „Čerstvé jako v den, kdy je vytiskli."

„Takže?" pokrčil doktor rameny.

„Takže buďto si je Maggio vyzvedl před pěti lety z banky a ležely tady celou tu dobu, nebo jsou to padělky."

Michael vytáhl krabici od bot ze šuplíku a podal ji Dawsonovi.

„Spojte se s někým z Úřadu pro rytiny a tisk a zkontrolujte sériová čísla. Nikdo si pět let nenechává v komodě tolik peněz. Obzvlášť ne v New Orleansu."

Dawson si převzal krabici od bot a přikývl. Michael se na chvíli ztratil v myšlenkách. V tichu znovu povstal zvuk strakapouda a zaplnil pokoj.

„A co ta pomalovaná zeď?" ozval se doktor.

„Jaká zeď?"

Dawson odvedl Michaela ven na zadní dvorek a kolem boku budovy. Na boční zdi obchodu stála pavoučími hnědými písmeny, asi stopu vysokými, naškrábaná slova:

PANÍ TENEBREOVÁ BUDE SEDĚT ZPŘÍMA JAKO PANÍ MAGGIOVÁ, AŽ SKONČÍM.

Michael zíral na ta slova a kroutil hlavou. Zastavil se snad Sekerník, aby jim napsal zprávu? Sděloval jim, koho má dál na seznamu? Popichoval policii pro vlastní pobavení, nebo se snažil vyděsit budoucí oběť?

„Sežeňte toho Francouze, ať udělá pár fotek," řekl Michael Dawsonovi a ukazoval přitom na nápis. „A něco přes to přehoďte, než to

uvidí někdo z těch hňupů vepředu. Pak se vraťte na okrsek a dejte se do hledání všech Tenebreových ve městě, mužů i žen. Chci mít ten seznam odpoledne na stole."

Dawson smekl klobouk a odspěchal. Michael se na okamžik zastavil, ruce v bok, pak se otočil a podruhé přejel dvorek pohledem. Všude se válely odpadky: plechovky, noviny, polámané dřevo z přepravních beden, venkovní gril rezavějící v rohu, pokroucený a nepoužívaný. Po celé ploše se táhl vzrostlý koberec plevele a křoví a dusil hlínu. Na tom celém bylo cosi smutného a zoufalého. Maggiovi se nedokázali odstřihnout od špíny na ulicích. Krátce pomyslel na svůj vlastní domov, na dav před obchodem, na váhu očekávání celého města na svých bedrech. Dvě další oběti a obřími písmeny napsaný vzkaz od vraha, který jim dával na vědomí, že další oběť je na cestě. Michael zakroutil hlavou, ještě jednou se pokřižoval a vrátil se zase dovnitř.

3

Kousíček na sever od New Orleansu na pláni za farmářským městem jménem Boutte stála hrstka staveb podobných stodolám a obklopených kruhy plotů ze žiletkového drátu a prašných dvorků. Budovy byly postavené z těžkého dřeva, měly zatemněná okna a stát Louisiana je užíval jako přechodné vězení, jakousi zastávku pro odsouzence při převozu. Baráky pro vězně byly umístěné v samém středu areálu, a když se dveře rozlétly, ostré řinčení se neslo labyrintem chatek, ohrad a plotů.

Dva muži vyšli do ranního chladu, husím pochodem se šourali k okraji dvora a boty jim při tom rytmicky vrzaly na štěrkovém podkladu. První z nich byl odsouzenec na cestě za svobodou: včera v noci mu vypršel šestiletý trest. Ruce měl spoutané před sebou a byl oblečený do zmačkaného obleku z nebesky modré bavlny, prožraného od molů. Dorazil o den dříve se západem slunce v povozu převážejícím odsouzence mezi Boutte a Angolou, louisianskou státní věznicí sto dvacet mil severozápadně.

Odsouzený strávil noc v ledovém baráku a přes ten chlad spal dobře, jak byl unavený po cestě. Povozu trvalo víc než jeden den,

než sem dojel z odlehlého kouta na úplném okraji státu Mississippi, kde se nacházela Angola. Odsouzenci se nikdy nepřepravovali po setmění, proto správní rada využívala tyto domy jako místa odpočinku – tohle byl úplně poslední článek řetízku z ostnatého drátu, který se dál táhl až do New Orleansu.

Pár minut po rozbřesku probudilo odsouzence šťouchnutí pendrekem do pupku. Majitel onoho pendreku nyní cestou sledoval vězně jako stín a křivě na něj zahlížel. Když přešli čtyři dvory a čtyřikrát čekali, než jim stráže odemknou branky v plotech, dorazili konečně k hlavní bráně areálu.

„Pattersone!“ zvolal dozorce.

Ve dveřích strážní budky se objevila nejasná postava muže s brokovnicí přehozenou přes rameno a zubila se na ně. Chlap se vyšoural z budky, dorazil k závorám ležícím přes přední bránu a sundal zámky, které je držely na místě. Pak závory odtáhl a rozrazil bránu, až její spodní okraj zadrhl o nerovnou hliněnou cestu.

Dozorce poklepal pendrekem vězni na rameno a ten se k němu otočil čelem. Luca D'Andrea byl drobný tmavovlasý muž těsně po padesátce s obličejem zároveň pohledným i prázdným, a hnědé oči mu blýskaly pod měkkým čelem naplněným smutkem. Dozorce mu s řinčením klíčů sundal pouta a Luca si promnul zápěstí. Pak přikývl, jako by svému vězniteli děkoval, a vykročil z brány ven na cestu.

V Boutte nebylo moc na co koukat. Cesta byla prašná a rozježděná a na obou stranách se až k obzoru táhla pláň, holá až na pár pokřivených pahýlovitých stromů. Pokud existovalo místo, které by vyjadřovalo Lucovu proměnu z vězně ve svobodného muže, bylo to tady, on však necítil žádnou radost, žádný pocit svobody, jen

těžkou, úzkostnou nejistotu: stejný pocit strachu, jaký ho sužoval v měsících před propuštěním.

Během let ve vězení dostával dvě plnohodnotná jídla denně, měl místo, kde složit hlavu, a dost práce na to, aby přestal rozjímat nad smutnými cestami, jimiž se ubíral jeho život. Od svítání do soumraku šest dní v týdnu farmařil na vězeňském pozemku o rozloze Manhattanu ve prospěch vězeňského stravování. Angola byla pojmenována po plantáži, na níž stála, a ta plantáž zase nesla jméno po vlasti prvních otroků, kteří na ní pracovali. Právě tahle skutečnost vedla vězně k úvahám, že když došlo na režimy ohýbající záda, pouta a řetězy, název plantáže nebyl jediným fragmentem její otrocké minulosti, který přetrval dodnes.

Na rozdíl od většiny odsouzenců ale Luca dřiny nelitoval. V polích zažíval pocit klidu, jaký dříve neznal, a přijetí vlastního místa ve světě, což ho uklidňovalo a ujišťovalo. Ale teď neměl žádnou práci, aby ho vytrhovala z dumání nad vzpomínkami, na které by raději zapomněl, a jeho budoucí dny se před ním rozkládaly stejně prázdné jako ty pláně, na něž se díval.

Zamžoural na cestu a myslel si, že před sebou vidí New Orleans, jak se matně rýsuje na obzoru, jak se tanečním krokem vynořuje z mihotavé mlhy polehávající u země a zase se noří zpět. Pomyslel si, že je na tom cosi vzdáleně ženského, jak se obraz pohyboval oparem, jako tanečnice v baru.

„Do Big Easy je to pěkně daleko," ozval se za ním sarkastický nosový hlas.

Luca se otočil a spatřil hubeného snědého muže, jak se se založenýma rukama opírá naproti o plot a kouří cigaretu levné značky. John Riley, povědomá, ale nevítaná tvář. Během Lucova proce-

su Rileyho noviny rozjely sérii skandálních odhalení proti němu, využívaly úvodníků, které Riley sepisoval, aby rozdmýchal obecné pobouření. Reportér se na něj usmál, sáhl do kapsy pro cigaretové pouzdro ze zašlé mosazi a nabídl obsah Lucovi. Luca pohlédl na cigarety, jednu si vzal a Riley mu připálil.

Luca studoval Rileyho obličej a povšiml si, jak zestárl. Riley vždycky vystavoval na odiv tmavé skvrny kolem očí, ale nyní byly výraznější, hlubší a doprovázely je propadlé tváře a rozsáhlá bledost, téměř jako u mumií. Riley byl muž, napadlo Lucu, z něhož čišela zkáza.

„Nevypadáš moc vesele, D'Andreo," pronesl Riley úsečným hlasem movitého člověka. „Namísto uvítacího výboru z rodiny a přátel bys měl bejt rád, že vidíš mě."

Usmál se žlutozubým úsměvem a Luca si dlouze potáhl z cigarety. Riley měl na sobě sako smetanové barvy a slamák s červenou hedvábnou stuhou kolem dýnka. To oblečení by odkazovalo na Břečťanovou ligu a veslařské spolky a rodiny ze Severovýchodu s výraznými čelistmi, kdyby ho měl na sobě kdokoli jiný než Riley. Místo toho na vyčerpané postavě s kulatými rameny před ním vypadalo hrubě, až pochybně.

„Zařídil jsem si odvoz," pokračoval Riley. „Můžu tě hodit, jestli chceš."

Luca na novináře úkosem pohlédl. Lidé jako Riley nedělali laskavosti, aniž očekávali něco na oplátku, a Luca nebyl v pozici, kdy by mohl smlouvat a uzavírat dohody.

„Říkal jsem si, že se projdu," odpověděl Luca, který se těšil, jak bude pochodovat po rovné cestě, dokud se mu bude chtít, bez pout kolem kotníků, bez ozbrojenců po boku, bez plotů z ostnatého drátu, které by ho zarazily.

„Do New Orleansu je to přes dvacet mil," zamračil se Riley.

Luca pokrčil rameny. „Co chceš?" zeptal se a novinář se krátce odmlčel.

„Víš, jak to je," pronesl naříkavým hlasem. „Nijak zvlášť jsem nechtěl přijet až sem a zkazit ti velkou chvíli, ale editor mě požádal, abych od tebe získal pár slov," vysvětlil a přitom rozhodil rukama do vzduchu, naříkaje nad rozmary osudu.

„Takže tě ještě pořád nepovýšili?" optal se Luca tvrdě a Riley krátce a nepřirozeně zachrochtal smíchy.

„Díky za cigáro," uzavřel Luca. Vložil si cigaretu mezi rty, ruce si strčil do kapes a vydal se po silnici na New Orleansu.

„Proboha, Luco. Vážil jsem sem cestu," drmolil Riley a cupital vedle něj. „No tak, vždycky o tobě byly dobrý články," prosil.

„Byly o mně dobrý články, když jste mě falešně obviňovali," odpověděl Luca. Riley se zašklebil a vrhl pohled na Lucův obličej.

„Musím říct, kámo, že vypadáš dobře," řekl. „Většina chlápků stárne v Angole dvakrát rychlejc. Ty vypadáš zrovna stejně jako v den, kdy tě sem dovezli."

„Jdi do háje," kontroval Luca a znovu si potáhl z cigarety.

Luca neočekával, že jeho návrat do New Orleansu bude příjemný zážitek. Věděl, že město není žádný ráj, že je kruté a nic neodpouští, zaplavené zločinci a přistěhovaleckými komunitami, které se k sobě navzájem chovají nepřátelsky a podezřívavě. Ale taky to bylo město se svůdnou energií, se zářivým a okázalým kouzlem. Přes všechnu segregaci a zášť, ošumělé ulice a zašlou slávu bylo snadné nechat se městem New Orleansem očarovat. A tak se Luca celou tu dobu v Angole nemohl zbavit pocitu, že až se vrátí, bude vstupovat do lepšího světa. Že sliz vězeňského

života se z něj smyje jako plodová voda z novorozence. Ale teď, jak se tak díval na Rileyho, přemýšlel, jestli jen nevymění jeden druh slizu za jiný.

„No, tak co takhle," řekl Riley. „Je den novýho začátku, tak pojďme obrátit list. Začneme s čistým stolem?"

Luca měl na jazyku další kletbu vyslanou Rileyho směrem, ale zastavil se a vzdychl. Vyhlídka na nové začátky zaklepala na jeho svědomí. Možná kdyby dal Rileymu, co chce, nechal by ho ten chlap na pokoji.

„Co chceš vědět?" zeptal se Luca a Rileymu se vrátil úsměv.

„Jako vždycky," odpověděl novinář. „Jak bylo v Angole? Jaký to je, sundat vězeňskej mundúr? Jak nahlížíš na státní nápravná zařízení teď, když jsi je viděl z druhé strany?"

Luca se podíval na Rileyho. „Tys sem nepřijel, aby ses mě ptal na tohle," řekl. „Správní radě Louisianských státních věznic je úplně u prdele, v jakým stavu jsou její nápravný zařízení. A čtenáře, to je, kurva, jistý, to nebude zajímat už vůbec."

Riley zkroutil obličej. „Pořád pichlavej jako napínáček, he, Luco?" poznamenal. „Víš co, někteří vyjdou ven a místo mozku mají kaši. Ale ty ne." Riley směrem k Lucovi smekl klobouk a ušklíbl se. „Co si myslíš o Sekerníkovejch vraždách?" zeptal se.

Luca se zamračil a pohlédl na něj. „Jakejch Sekerníkovejch vraždách?" zeptal se a Riley vědoucně přikývl.

„To k tobě během přechodnýho bydlení na státní náklady nedolehlo? Nějakej bláznivej Zulu pobíhá po městě a zabíjí italský obchodníčky. Šest neděl od prvního útoku a tvůj starej kámoš Talbot, co má ten případ na starosti, vůbec nepokročil. Spíš v tom vlastně dělá zmatek a lidi začínají bejt pěkně naštvaný."

Luca si všiml, že mírný vánek žene prach po silnici směrem na New Orleans. Časy se změnily, říkal si: teď je řada na Michaelovi, aby jeho jméno vláčeli blátem. Luca se snažil udržet krok s novinkami z města. Když do Angoly přijížděli vězňové, přinášeli s sebou zprávy z vnějšího světa a Luca těm hlášením z vězeňského dvorku vážně naslouchal. Doslechl se o první světové válce, o velkém hurikánu v roce 1915, o chřipkové pandemii, o zavření Storyville; dokonce se doslechl o novém druhu hudby, která podle černošských vězňů zaplavuje město. Věděl, že prošel 18. dodatek a že prohibice už je za rohem, a uvažoval, co to udělá s takovým sudem střelného prachu plným protichůdných zájmů, jako je New Orleans. Ale mezi všemi těmi novinkami o převratech a sporech Luca nezaslechl nic o dění v policejních složkách nebo o svém dávném chráněnci.

„Co to má co dělat se mnou?“ zeptal se.

„Tak vzhledem k tomu, že máš s Talbotem nějakou společnou minulost, šéf a já jsme doufali, že až bude v rejži, dodáš nám pár škodolibostí. Vždyť ho povýšili jenom proto, že na tebe práskal. Pokud se na tu práci nehodí, je docela vtipný, že tě propouštěj zrovna ve chvíli, kdy si toho lidi začínají všímat.“

Riley ztěžka dýchal, dělalo mu problém najednou mluvit, kouřit a držet krok s Lucovým svižným tempem.

„Jako že boží mlejny melou všem stejně,“ zasípal. „Nebo z tohohle úhlu to aspoň editor chce. Ironie.“

Pohlédl na Lucu v očekávání odpovědi, ale Luca mlčel, oči přilepené na obzor na vzdálený obraz New Orleansu v mlze. Snažil se ještě jednou zahlédnout fatu morgánu tanečnice, ale viděl už jen vír prachu, slunečních paprsků a rosy.

„Nikoho nezajímá, co si myslím," řekl. „Lidi budou věřit tomu, čemu chtějí věřit. To jsem se naučil během procesu."

Riley přikývl a chvíli kráčeli mlčky. Po obou stranách přelétala hejna vran a snášela se na pole a přitom ostře nervózně krákala.

„Nemáš nic, co bys chtěl povědět?" zeptal se Riley po chvíli měkčím prosebným hlasem. „To kvůli Talbotovi jsi posledních šest let seděl za katrem. Víš, všichni si mysleli, že je tvůj chráněnec."

Luca se statečně snažil nedat si zkazit náladu a pokusil se nepřemýšlet o zradě. Zastavil se a otočil se tváří k Rileymu; ten instinktivně o krok ustoupil.

„Pět let," poznamenal Luca klidně. „Rok mi odpustili za dobrý chování." Naposledy si potáhl z cigarety, odhodil ji na silnici a rozmázl botou. „Michael to udělal správně," pokračoval, „necítím k němu žádnou zášť. Chci jenom začít znovu žít. Žádný vendety, žádný návraty do minulosti. Teďka chci jen a pouze dojet do New Orleansu, sníst nějaký jídlo, který není poloshnilý a plný švábů, koupit si drink a možná i ženskou. Dejte to do novin."

Luca se otočil, kráčel pryč po silnici a Riley sledoval jeho odchod se zaskočeným výrazem ve tváři.

„Luco, tys to neslyšel?" zavolal. „Už si nemůžeš koupit ženskou! Námořnictvo postavilo bordely mimo zákon!"

Luca ho ignoroval a pokračoval po dlouhé prašné cestě do New Orleansu.

4

Jak Ida očekávala, hostina byla uječená záležitost, dům překypoval povykem opilých tančících lidí. Byla tam většina čtvrti, členové klubu, pět kapel, děti z ulice, šťastní opozdilci a také pozůstalá rodina. Hudba a hluk se draly tenkými zdmi domu ven a do ulic jako siréna slibující dobré časy, což přilákalo na party ještě více doufajících duší.

Než odbilo poledne, většina truchlících klopýtala domem pod vlivem levných kořalek, marihuany, heroinu nebo kokainu, případně se spárovali k nějakému šmajchlování v tichých koutech a zákoutích. Na dvoře se konal jazzový souboj mezi dvěma kapelami, přičemž se jedna snažila přehrát druhou. Hlasitý a nekompromisní dav sloužil nejen jako soudce, ale také se přidával k muzice a tleskáním, křikem a dupáním vytvářel údernou bicí sekci, až se země třásla.

Aby se lidé vyhnuli tlačenici v domě, raději zůstávali na ulici, někteří omdlévali v loužích zvratků, jiní leželi na trávě, pili a kouřili, ještě další se opírali o plot a tlachali.

Na zápraží domu naproti seděli vedle sebe Ida a Lewis a sledovali dění. Ida se uprostřed večírku vždycky cítila nepříjemně, nikdy

moc nevěděla, co má dělat, pokaždé hledala kout, kam by zaplula. Lewis si její stísněnosti povšiml a navrhl, aby šli ven a pozorovali dění zdálky, a Ida jeho nabídku přijala. Pohlédla na něj, když sledoval události naproti. Všimla si napuchlých očí, unaveného vzhledu a svěšených ramen. Pohřby byly těžká práce – kapely musely hrát po celou dobu průvodu, na obřadu a ještě na hostině, což se mohlo protáhnout až do ranních hodin.

Lewis se podíval jejím směrem. Přistihl ji, jak si ho prohlíží, a ona se na něj stydlivě usmála.

„Čí je to vůbec pohřeb?“ zeptala se.

„Nevím,“ odvětil Lewis, „nějakýho staříka.“

Ida přikývla a znovu se ponořili do ticha. Neviděla Lewise od loňských letních veder, což byl nejdelší časový úsek, na jaký se za své šestileté přátelství odloučili, a doufala, že se jeden druhému neztrácejí nadobro.

„Určitě nechceš pivo nebo něco?“ optal se Lewis, když si povšiml Idiny ztuhlosti.

„Ne, jsem v pohodě, díky,“ odpověděla a zavrtěla hlavou.

Kolem nich vrávoral opilý smuteční host se zmuchlaným límečkem u košile a vodnatýma očima. Poznal Lewise a kývl na pozdrav, pak se zastavil a zíral na Idu, zamračeně a zmateně. Byla na tenhle typ reakcí od kolemjdoucích zvyklá. Lidé zírali částečně na to, jak vypadá, ale hlavně proto, že si nikdy nebyli úplně jistí, jaké je rasy. Klopila oči k zemi a modlila se, aby ten muž odešel mlčky, a on nakonec vrávoral dál. Lewis sledoval, jak odchází, a pak se otočil k ní.

„To není nic, s čím by sis neporadila,“ řekl ve snaze znít srdečně a konejšivě. Plaše se na něj usmála a podívala se přes ulici na protější dům, kde se jiný muž potácivě šplhal do schodů. „Lewisi, mrzí

mě, že jsem se poslední dobou moc neukazovala." Chtěla přidat výmluvu, říct, že toho prostě poslední dobou měla moc nebo že do Gretny se hrozně špatně dostává. Pauza souvisela s tím, že dostala práci u Pinkertonů, nejpodřadnější kancelářské zaměstnání, z něhož se jednoho dne plánovala dostat na pozici detektiva. Mohla to použít jako výmluvu, ale Lewisovi nedokázala lhát – oba znali důvod, proč se přestala ukazovat.

„Jak se má Daisy?" zeptala se.

„Má se fajn," odpověděl Lewis, jako by ta otázka byla úplně nevinná, ale ze způsobu, jakým odpověděl, dokázala Ida poznat, že lže. Ida se shodla s Mayann, Lewisovou matkou, že Daisy pro něj není ta pravá. Bylo to děvče o pár let starší než on, reptavé a se sklony k výbuchům násilí. Pracovala jako prostitutka ve špeluňkách na druhém břehu řeky, drsných místech plných přístavních dělníků a dokařů, a v jednom takovém místě, v Brickhousu, ji Lewis loni na jaře potkal. I když Mayann rozhodně nebyla v situaci, kdy by mohla kritizovat pracující dívku na základě jejího zaměstnání, ani ona, ani Ida se nedokázaly ubránit pocitu, že Daisy se Lewisovi nevyrovná, ba co hůř, že je s ní nešťastný. Mayann jim neochotně udělila požehnání a pár měsíců před Lewisovými osmnáctými narozeninami se on a Daisy na radnici vzali, ani ne pět týdnů poté, co se poprvé viděli. Lewis se přestěhoval za řeku do Gretny, aby s ní mohl být, a zkraje je Ida pravidelně navštěvovala. Ale během roku, kdy se jasně ukázalo, že Daisy považuje Idu za snobku, a kdy si Ida nedala ujít žádnou příležitost, aby naznačila, že považuje Daisy za cuchtu a sprosťačku, navštěvovala Ida Lewise méně a méně, až nakonec návštěvy ustaly úplně.

„A co Clarence?" zeptala se Ida s úsměvem ve snaze přesunout konverzaci k méně citlivým tématům. Clarence byl Lewisův pětiletý

bratranec, kterého si Lewis vzal k sobě, když chlapcova matka zemřela při porodu. Hned po svatbě chlapce legálně adoptoval a přestěhoval ho do bytu, který sdíleli s Daisy, kde pak tvořili obzvláště nedospělou a narychlo splácanou rodinu.

Lewis se při zmínce o Clarenceovi zamračil a jeho tváří proběhl bolestný výraz.

„Tos neslyšela?“ zeptal se a Ida zavrtěla hlavou, znepokojená rozrušením v jeho hlase. Lewis se na ni podíval a promluvil po krátké odmlce.

„Upadl,“ řekl. „Přistál na hlavu. Doktoři říkali, že bude zpomalenej.“

„Proboha!“ vykřikla Ida. Oči se jí rozšířily a sevřela Lewisovi paži. „To mě moc mrzí,“ roztřásl se jí hlas a do očí vstoupily slzy.

Lewis zoufale pokrčil rameny a váhavým hlasem vyprávěl, jak před pár měsíci jednoho deštivého odpoledne s Daisy poslouchali desky, zatímco Clarence si hrál s hračkami vzadu na verandě. Pak uslyšeli křik. Běželi tam a našli Clarence ležet vzadu na dvorku, pád z výšky dvaceti stop, celá hlava od krve, pláč a zděšení.

Ida zírala na Lewise a uvědomovala si, že se obviňuje a že ta skleslost, které si na něm povšimla, bylo něco mnohem hlubšího než únava.

„Za to nemůžeš,“ řekla a zakroutila hlavou. Oplatil jí pohled, ona jej vzala do náručí a objali se.

„Měla jsem za tebou zajít,“ dodala a proklínala se za to, že mezi ně nechala vstoupit Daisy. „Přišla bych, kdybych to věděla.“

„To je v pohodě. Teď jsi tady,“ ujistil ji vřele.

Drželi se ještě chvíli a pak Lewis vytáhl z jedné z kapes lahev piva. Úderem dlaně otevřel zátku o zábradlí u schodů a nabídl Idě, která

jen usrkla jako ptáček. Pivo bylo teplé, pěnivé a vyšeptalé – měla po něm v puse štiplavo a sucho. Podala ho zpátky Lewisovi, který si pořádně přihnul, a znovu pozorovali dění na večírku.

„A co je s tebou?“ zeptal se. „Musí to bejt důležitý, když ses ukázala tady dole ve městě.“

Ida na něj hleděla a bylo jí trapně, že se nepřišla prostě podívat, jak se má. „To jsem tak průhledná?“ přeptala se.

Lewis se usmál a potřásl hlavou. „Znám tě už dost dlouho,“ poznamenal.

Ida přikývla a kousla se do rtu. „Potřebuju někoho vyslechnout,“ začala, „a nechtěla jsem to dělat úplně sama. Doufala jsem, že bys šel se mnou.“

„Jasně,“ odpověděl Lewis, „ty nejdeš s Lefebvrem?“

Lefebvre byl Idin šéf v detektivní agentuře, obézní bílý kreol, malátný, zpomalený a postižený závislostí na kořalce.

„Tohle je tak trošku… nad rámec,“ přiznala. „Četla jsem v novinách o Sekerníkovi a o těch vraždách a mám dojem, že jsem si něčeho všimla.“

Lewis zašátral po kapsách, našel krabičku cigaret a jednu Idě nabídl. Byly to ty levné, co prodávali tady dole ve městě, sběrači tabáku je sami vyráběli z nakradených listů. Tabák byl surový a pálil vzadu v krku jak oheň pekelný, ale Ida si stejně jednu vzala.

„V práci jsme dostali takovej seznam ‚nesmluvních agentů‘, což je firemní přezdívka pro donašeče,“ vysvětlovala. „Před dvěma týdny Sekerník zabil Romanovy a ta paní měla ošetřovatelku. Právě ošetřovatelka objevila těla – nějaká Millicent Hawkesová. A její jméno jsem našla v našem seznamu donašečů. Vynořila se u nás před několika lety a zkoušela nám prodat informace o Romanových,

tvrdila, že v něčem jedou. Chodí k nám hodně lidí, kteří to takhle zkoušejí, jako bychom byli druhá Marie Laveau nebo co. Všechny noviny píšou o *nevinných obětech*, ale tohle mi až tak nevinně nezní," potřásla hlavou. „Chci jenom zjistit, co se to snažila prodat. Rozumíš, Hess to nekoupil, ale udělal záznam o tom, že přišla. Hess už byl takový. O všem dělal záznamy."

„Hess?" zamračil se Lewis.

„Hess byl Lefebvreův starej společník," řekla Ida. „Každopádně nemůžu vyšetřovat oficiálně, protože nás policie nepožádala o spolupráci, takže jsem se to chystala spáchat na vlastní triko."

„To je v pohodě, Ido," ujistil ji Lewis, „ale proč chceš, abych šel s tebou? Nejsem nijak extra otrlej."

„Nikdy jsem nikoho sama nevyslýchala," vysvětlila mu. „Budu si připadat docela hloupě, když se tam tak najednou zjevím, jsem jenom holka, a vůbec. Počítám, že mě nebude brát vážně."

„No, tomu rozumím," přisvědčil Lewis náhle se zasmušilým výrazem. „Já tě taky neberu vážně."

Zašklebil se a Ida se usmála a pohodila hlavou.

„Proč vůbec chceš poldům šlapat na paty?" optal se. „Už se nudíš?"

Ida se znovu kousla do rtu a na okamžik se zamyslela. „Trošku," uznala. Když ji Lefebvre poprvé přijímal, slíbil jí práci v terénu, ale ten slib vyšel naprázdno. Zjistila, že tráví dny odpovídáním na dopisy, papírováním a běháním do obchodu pro žitnou šéfovi. Zasloužila si změnu, možnost se projevit. Ida absolvovala školu jako premiantka ve všech předmětech a byla sečtělejší než většina vyučujících, takže nechápala, proč by měla začínat kariéru úplně naspodu žebříčku jen proto, že ostatní považovali její pohlaví a odstín kůže za překážku.

Lewis k ní vzhlédl a přikývl. „Příští tejden mám volno, kdybys teda chtěla jít," řekl. „Kdykoli během dne. Mám celkem volno, co jsem skončil s tím uhlím."

Ida na něj zazírala a zamračila se. „Tys skončil s uhlím?" zeptala se. „Kdy?"

„Loni," odpověděl. „Na Den válečnejch veteránů. Asi tak půl minuty poté, co ke mně dolehlo, že válka skončila."

Ida se na něj zamračila a on jí vysvětlil, jak konec války znamenal, že se zase otevřou noční kluby a muzikanti budou znovu mít práce nad hlavu. Řekl jí o tom, jak mu přálo štěstí a jak si ho vybral Kid Ory, aby s jeho kapelou každou sobotu hrál v Neworleanském country klubu. A jak ho po dalších několika měsících na koncertě ve spolkovém sále slyšel Fate Marable a zapsal si ho k hraní na parnících společnosti Streckfuss Line, které pluly za měsíčního světla sem a tam po Mississippi.

„Lewisi, to je skvělý," zazubila se Ida. „Jen počkej, až to řeknu tátovi. Bude na tebe právem pyšnej."

Idin otec Peter Dawis, způsobil, že se oni dva potkali. Byl Lewisovým učitelem hudby, když byl Lewis chovancem neworleanského domova pro nezaopatřené barevné děti, viktoriánského nápravného zařízení, kam Lewise poslali v jeho dvanácti letech. Profesor Davis si vzal Lewise pod křídla a příležitostně ho požádal, aby přišel k nim domů zahrát na kornet, přičemž ho Ida doprovázela na piano. Ida nikdy nebyla lepší než přijatelná klavíristka, ale vyhověla otci a postupně se ze dvou osamělých dětí stali kamarádi.

„Hlavní je, že se učím," prohlásil Lewis. „Kid Ory je vyšší liga a Marableova kapela, o té se říká, že to je jako jít na konzervatoř." Zakončil větu zpěvavým povýšeným hlasem a oba se tomu zahihňa-

li. „Všichni hrají z listu," pokračoval, „a učí mě to a ono. No, ne každej negřík z předměstí se dostane k hraní s kreolskejma kapelama."

Lewis se podivně usmál a Ida věděla, že je hrdý a současně plachý. Vždycky měl v sobě chuť se zlepšovat, sám studovat a učit se všechno, co se o hudbě naučit dalo. Přesně tohle ho odlišovalo od většiny kluků z domova, které její otec učil, od těch arogantních chlapců s kamennou tváří.

„Takže myslíš, že bys mohla vyřešit tu věc se Sekerníkem?" ujasňoval si Lewis a otočil se k ní.

Ida na něj upřela zrak a rádoby vážně pozvedla obočí.

„*A přece by neměla existovat žádná kombinace událostí, pro niž by lidský důvtip nebyl s to najít vysvětlení*," pronesla, než jí na obličeji naskočil výraz kočky Šklíby. Od chvíle, kdy ji Lewis poznal, buď četla knihy Conana Doylea, nebo mu z nich citovala; a stalo se to jejich soukromým vtipem.

„To už zase mluví Sherlock?" zeptal se Lewis a Ida přikývla.

„Musíš ty knihy přestat číst, Ido. Bráněj ti nahlížet na svět správně."

Lewis si poklepal na spánek a Ida pohodila hlavou jeho směrem. Pak se usmáli jeden na druhého a zmlkli, kouřili a srkali teplé pěnivé pivo, sledovali, jak davy naproti chodí sem a tam, zakopávají a motají se kolem domu jako můry kolem lampy.

5

Detektivní kancelář byla v rušném zmatku hluku, lidí a nábytku, který se jen tak tak vešel na druhé patro 1. policejního okrsku. Během let kancelář nabobtnala, vytlačila ostatní nájemce na patře a spokojeně se roztáhla po celé ploše. Byla to chaotická expanze a změnila kancelář v nahuštěné, téměř neprůchozí místo kypící pracovními stoly, přepravkami, příčkami a policajty. Stoly trčely do uliček, kartotéky překážely ve dveřích a hromady krabic, do kterých se nikdo nikdy nechystal nahlédnout, chytaly prach a nepropouštěly světlo od oken.

Michael při návratu od Maggiových prokličkoval kolem těchto mnoha překážek a podél různých týmů v kanceláři – mravnostního, pro mládež, pro krádeže, nově vzniklého protidrogového a jeho vlastního týmu vražd. Někteří muži křičeli na ostatní přes celou místnost, jiní mluvili do telefonu nebo klepali zprávy do stroje. Minul hlouček detektivů účastnících se schůze; stáli v půlkruhu před tabulí vyzdobenou křídou namalovanými diagramy, fotografiemi podezřelých a odřenými mědirytinami s mapou města. O něco dál u recepce seděla skupinka mužů, pili kávu a tlachali. Jejich rozhovor utichl,

když ho spatřili procházet. Kdykoli vešel do kanceláře, lidé ztichli, částečně aby se chránili, částečně aby mu ukázali, že není žádaný. Uplynulo pět let od doby, kdy svědčil proti Lucovi, a nepřátelství stále neopadlo. Ačkoliv v poslední době zaznamenal změnu v pohledech a tichu, které následovaly jeho kroky – nedůvěra přecházela v lítost.

Přišel ke svému stolu, odložil klobouk a kabát na věšák a chystal se usednout, ale vtom se otevřely dveře do kanceláře kapitána a hlas jako zvon zahřímal jeho jméno na celou místnost.

Když Michael vstoupil do McPhersonovy kanceláře, kapitán seděl za stolem, dlaně spojené pod bradou jako při modlitbě. Na kapitánově držení těla bylo něco nadpozemského, s čím se Michael nikdy nedokázal úplně vyrovnat, k tomu mrazivé modré oči a kostnatý obličej. Michael uvažoval, že z McPhersona by byl dokonalý mnich – jeho vzhledu by slušela klerika zrovna tak jako uniforma.

Michael se posadil a McPherson po něm přes stůl hodil noviny.

„Přečtěte si to," vyzval ho kapitán s měkkým a chladným skotským přízvukem. Michael vzal noviny do ruky a otočil na přední stránku.

„Včera večer si nějaký sombrero myslelo, že má doma Sekerníka," řekl McPherson unaveně ve snaze objasnit Michaelovi článek. „Tak šel do kuchyně a vystřelil na toho, koho považoval za nezvanýho návštěvníka. Rozsvítil a zjistil, že zabil vlastní manželku. Můžete ji přidat na seznam obětí."

McPherson vstal, přešel k oknu a zíral na rušnou ulici dole. Michael prolistoval noviny. Článek byl roztažený přes přední stranu, doplněný kresbou zmiňovaného Mexičana s titulkem, který ho popisoval jako „smolaře". Michael se zamyslel nad volbou slov.

„Co jste zjistil na místě činu?“ zeptal se McPherson a jeho hlas prozrazoval téměř osobní zájem, kterého si Michael nikdy předtím nevšiml.

„Je to pořád totéž, pane. Nikdo nic nevidí. Nikdo nic neslyší. Zabiják nezanechá stopy. Kromě tarotových karet, samozřejmě. A tentokrát tam byl nějaký nápis na zdi.“

„Nápis?“ McPherson se otočil od okna k němu. Nebe venku bylo přízračně bílé a McPhersonův obrys vypadal trochu hrozivě, jak se před ním zračil.

„Stála tam hrozba. Pro nějakou paní Tenebreovou,“ řekl Michael a snažil se to ignorovat. „Nasadil jsem na to kolegu.“

„Dobře,“ odpověděl McPherson. „Ve městě nemůže být zas tolik Tenebreových. Ještě něco?“

„Možná jsme taky našli nějaké padělky,“ dodal Michael. „Budou prověřené za den nebo za dva.“

McPherson přikývl a přejel si prsty po stříbrné jehlici do kravaty na hrudi. „Už jste si procházel poslední očitá svědectví?“

„Zlehka,“ odpověděl Michael a potlačil zasténání.

Soubor očitých svědectví byla těžká vázaná složka zahrnující všechny postřehy od veřejnosti týkající se podezřelých postav v době útoků. Soubor tvořil zneklidňující vhled do psychologie neworleanských občanů, nebo aspoň těch občanů, kteří posílali dopisy policii. Lidé psali, aby oznámili, že viděli černochy proletět oknem, osm stop vysoké Taliány, Slovany s rohatými hlavami, trpaslíky, Číňany, kreoly zmizevší v obláčku kouře nebo víly třepetající se mezi hřebeny střech. Jeden dopis, jenž udělal na Michaela obzvláště dojem, vysvětloval znepokojivě jasným jazykem, jak jeho autor spatřil ďábla při procházce na Esplanade Avenue: měl cylindr a frak a točil

si hůlkou v měsíčním světle. Michael našel zálibu ve čtení té složky cestou tramvají domů, spíš jako děsivé rozptýlení než co jiného.

„Složka očitých svědectví je plná pomatenců, pane. Nemůžete věřit tomu, co lidé vidí," řekl. „Ta odměna byl špatný nápad."

Složka byla tlustá už předtím, než starosta vyhlásil odměnu, a nyní chodila udání po stovkách.

„To povídejte starostovi," odvětil McPherson; do hlasu se mu vrátila únava. Michael nechal komentář viset v tichu.

„Vy víte, chlapče, že pro vás mám slabost," pokračoval starý muž změněným, více otcovským hlasem a Michael si uvědomil, že naslouchá předmluvě k nějakým špatným zprávám.

„Dokázal jste v minulosti svou loajalitu. Přinesl oběti. Byly velké a my si jich hodně ceníme. Ale čím déle bude tohle pokračovat, tím je větší šance…," McPherson se zarazil, aby opatrně zvolil následující slova, „že by se veřejnost mohla začít zajímat o váš osobní život."

Michael si poposedl a Damoklův meč v podobě jeho osobního života se mu na okamžik zaleskl před očima.

„Vím, že Behrman v novinách nějak tahá za nitky," dodal kapitán, „ale to vodítko je jen omezeně dlouhé."

Michael se zamračil, zmatený tím, proč mu McPherson vyhrožuje zrovna teď po tolika letech. Snažil se ho před něčím varovat? Michael upřeně hleděl na starého muže a pokoušel se mu z očí vyčíst nějakou nápovědu.

„Pokud by to pomohlo, pane," řekl nakonec, „toho případu se vzdám."

McPherson se na chviličku zamyslel, pak se přesunul od okna a sedl si na okraj stolu.

„Vzdát se není řešení, chlapče. Starosta řekl, že by to smrdělo prohrou, a udrželi bychom si je od těla jen dočasně."

„Takže jste tu možnost probírali?" vyhrkl Michael trochu moc rychle.

McPherson se odmlčel, zahanben tím, co mu uteklo.

„Probírali jsme to," odpověděl rozhodně. Michael přikývl – tahle novinka ho paralyzovala. Jeho selhání na něj upozorňovalo na samých nevhodných místech.

„Nemohu vám nabídnout moc, pokud jde o ochranu," pokračoval McPherson, „ale myslel jsem si, že byste to rád věděl. Jak jsem říkal, mám pro vás slabost."

„Děkuji vám, pane," přikývl Michael.

Starý muž se odmlčel a Michael získal dojem, že se bude ještě něco dít. Sáhl po cigaretách, prošacoval si náprsní kapsy a pak si uvědomil, že nechal stříbrnou tabatěrku v kabátě.

„Což je důvod, proč mě napadlo, že bych vám měl oznámit ještě něco," řekl McPherson. „Dostal jsem zprávu z Angoly. Luca D'Andrea byl dnes propuštěn."

Michaela píchlo u srdce, jako by ho někdo přistihl u nějakých nepravostí. Lucův návrat do města byl něčím, co Michael očekával, mlhavá, temná událost rýsující se kdesi v dálce na obzoru, ale skutečnost, ten fakt, že se to doopravdy stalo, ho zastihla nepřipraveného. Byl překvapený, jak nejistě se cítí.

„Pustili ho dřív?"

„Předčasné podmínečné propuštění za dobré chování." Kapitán si vzdychl. „Vypadá to, že pracky *rodiny* sahají až ke členům propouštěcí komise. Samozřejmě ho budeme mít v merku, ale myslel jsem si, že byste to rád věděl."

Michael se vrátil ke stolu a sesunul se do židle. Podepřel si čelo a přemítal nad novinkou o Lucově propuštění. Hrozivý obrázek Lucy slídícího ulicemi se mu vracel do hlavy znovu a znovu, jako úryvek disharmonické hudby. Přemýšlel, jaký je Luca teď, jestli ho Angola zklidnila, utlumila jeho energii. Nebo se rozzlobil a je připraven pomstít se svému chráněnci? Lucovi kumpáni Michaela v letech po procesu neobtěžovali – nikdo se ho nepokoušel ztrestat, nebili ho ani mu nevyhrožovali, a přestože mu to přišlo zvláštní, zvykl si na to jako na status quo. Možná dostali Lucovi kumpáni pokyn, aby nechali Michaela na pokoji, protože srovnání skóre bylo právo Lucy samotného…

Přemýšlel také o McPhersonově výhrůžce. Přes otcovské rady ho McPherson nechával na holičkách. Celé oddělení kulo železo, dokud byl zabiják na svobodě – snadněji se získávala povolení k prohlídkám a starosta žádal více policistů v ulicích, což znamenalo placené přesčasy. Policejní týmy dělaly razie v hernách, zločineckých úkrytech, bordelech, opiových doupatech, místech předávek a při tom všem používaly vraždy jako chabou výmluvu, proč si na ně posvítit. Zatímco Michael selhával, zbytek oddělení měl, co potřeboval, aby udržoval počty zatčených rekordně vysoko. A to byl důvod, proč by nepřijali rezignaci – „velká zvířat“ a už si vybrala Michaela za obětního beránka. Jeho jméno se bude vláčet blátem a on pak bude vypoklonkován s poplácáním po zádech a lítostivými řečmi.

Michael musel najít vraha dřív, než se McPherson a ostatní hlavouni rozhodnou, že je na čase ho odstřihnout. Pokud selže, dvacet let, která strávil ve zbrani, skončí veřejnou ostudou a hanbou. A pro muže v Michaelově situaci by bylo těžké najít v New Orleansu práci, kdyby ho propustili od policie. Selhání by mohlo snadno vést k chudobě,

a pokud by nastalo to, na co narážel McPherson, možná by nakonec skončil i ve vězení. Michael se nemohl ubránit pocitu, že by to všechno mohl být trest za jeho podíl na Lucově zkáze, že se kruh uzavírá.

Opřel se na židli, vylovil z kabátu tabatěrku a zapálil si vytouženou cigaretu. Potáhl z ní a postřehl, že se někdo blíží k jeho stolu – vytáhlý zrzavý kadet ještě před dvacítkou. Jak si kluk razil cestu rušným prostorem, Michael si všiml, že mu přidělili příliš velkou pochůzkářskou uniformu, a ten nesoulad působil, že vypadal divně, až trochu klaunsky. Dorazil k Michaelovu stolu, odkašlal si a promluvil se silným irským přízvukem.

„Promiňte, pane. Vím, že máte na starosti Sekerníkův případ," začal zajíkavě. „Tohle jsem našel v místnosti evidence. Myslel jsem, že by se to mohlo hodit."

Vytáhl nějaká potrhaná zaprášená hlášení. Michael se zamračil, vzal je chlapci z ruky a pokynul k židli na druhé straně stolu. Chlapec se posadil a Michael prolistoval hlášení – plesnivé stránky a fotografie z míst, kde se odehrály vraždy.

„Jak se jmenuješ, hochu?" zeptal se Michael a přitom procházel složky.

„Kerry, pane."

Michael nabídl chlapci tabatěrku, ten se usmál a zavrtěl hlavou. Povšiml si pochůzkářovy sinalé kůže, nazelenalého odstínu mořské nemoci, který vídal u nespočetných nově příchozích. Často přemýšlel nad příčinou – jídlo na parníku, nedostatek slunečního světla v nákladním prostoru, nezdravý vzduch v domovských zemích nebo prostě neustálé houpání a kolébání lodí.

„Už jsi v Americe dlouho?" optal se.

„Šest neděl, pane. Přijel jsem z Dublinu."

Michael přikývl. „Moje matka byla z Dublinu." Uhasil cigaretu v popelníku na stole a pečlivě rozmázl špačka, než vyprázdnil popelník do odpadkového koše u nohou.

„Takže sis myslel, že přijedeš do Ameriky a bude z tebe policajt?"

„Abych pravdu řekl, pane, nikdy jsem se neviděl jako policajt, ale… vy jste byli jediní, kdo nabíral Irčany."

Chlapec se ušklíbl nad svým vtipem nebo možná nad pravdivostí té situace a Michael se na něj usmál.

„Proč mi neseš tohle?"

„Jsou to tři nevyřešené vraždy, pane, z roku 1911. Myslel jsem si, že souvisejí se Sekerníkovými vraždami."

Michael prohlížel stránky, rychle jimi listoval. Všiml si popisů obětí, jejich adres, způsobů, jak byly zabity, a jeho mysl si začala vybavovat důvody pro osmiletou pauzu.

„Tohle jsi našel v místnosti evidence?" zeptal se. „Ve sklepě?"

„Ano, pane," zamumlal Kerry.

„A cos dělal ve sklepě?"

„No…" Na Kerryho obličeji se usadil zahanbený výraz. „V tuhle chvíli se špatně shání ubytování."

Michael mu věnoval napůl lítostivý, napůl zmatený pohled. Proč nebydlí s ostatními nováčky na ubytovně pro strážníky? A proč tráví volný čas procházením starých policejních hlášení?

„Díky, že jsi mě na to upozornil," řekl Michael.

„Děkuji, pane. Nadřízený důstojník byl detektiv Hatener. Myslel jsem, že možná…"

„Hatener?" zopakoval Michael a prolistoval zpět hlášeními.

„Myslel jsem, že možná…," ale než chlapec stihl dokončit větu, Michael vstal od stolu a pochodoval na druhou stranu kanceláře.

6

Luca D'Andrea v poledním slunci kráčel po široké avenue jménem Canal Street. Tramvaje, drožky a příležitostně i automobily rachotily kolem něj prostředkem ulice a na vyvýšených chodnících se rojili lidé kolem krámů a stánků. Vlekl se podél obchodních domů, restaurací a bister, kolem prodavačů pralinek a kávy z vozíku. Vdechoval vůně linoucí se městem, cikorku a koření, kolínskou, hnůj, šartrézku a gumbo, výfukové plyny a pot. Když míjel mladíky před saloony, kteří kňouravými pokřiky vnucovali lidem noviny, začalo mu zvonit v hlavě. Vodopád lidí, obrazů a hluku – bylo mu z toho nevolno a uvažoval, jestli má horečku z dlouhé chůze, nebo z nedostatku jídla.

Položil si ruku na hlavu a zpomalil krok. Bylo toho všeho asi trochu moc – billboardy, sluneční záře, oči lidí spěchajících kolem, budovy namačkané na sebe ulici za ulicí. Okolní svět ve všech svých formách ohrožoval jeho mysl, cítil se horečnatý a slabý. Měl pocit, že všechno je nějak neurčitě špatné – že svět, do něhož byl vržen zpět, je neznámý, zlomyslný. Převalila se přes něj klaustrofobie a chodník se mu rozvlnil pod nohama. Zavrávoral dozadu a zapotácel se před restaurací s ústřicemi, až nebezpečně rozechvěl sklo ve výloze.

Lapal po dechu a cítil, jak mu tluče srdce a po hrudi stéká studený pot. Zavřel oči a v temnotě jeho mysli pableskoval obraz: osamělá, konejšivá pole Angoly, kamýšky kývající se ve větru.

Nadechl se tak zhluboka, jak dokázal, a rychle otevřel oči. Svět se zamlžil a zase zaostřil, točil se dokola a zase se zastavoval, až se ustálil na holčičce, která stála na ulici před ním. Měla na sobě letní šaty z tmavomodré bavlny a zlatavé vlasy jí držely na místě sponky s ozdobnými kamínky, které se na slunci leskly. Mračila se a loupala po něm zelenýma očima.

„Jste v pořádku, pane?" zeptala se zvědavě a zaujatě.

Luca vtáhl vzduch do plic a přikývl.

„Anno!" ozval se drsný mužský hlas, Luca vzhlédl a spatřil o kousek dál stát rozložitého Cajuna[1], který se na ně mračil. Holčička věnovala Lucovi poslední soucitný úsměv, otočila se na podpatku a odběhla dál po ulici.

Luca se zlomil v pase a popadal dech. Přemýšlel, co se mu to, k čertu, stalo – palpitace, úžeh, nervy? Když cítil, že mu srdce bije trochu pomaleji, odtlačil se od průčelí obchodu, našel znovu rovnováhu a klopýtal dál; z obočí mu kapal pot. Jak se blížil k chudobnějšímu konci ulice, davy řídly a pocit dušení se maličko zmírnil. Pokračoval v cestě a obchody lemující ulici byly ošuntělejší a zašlejší a byty nad nimi okázale vystavovaly červené sametové závěsy s namalovanými pestrými reklamami „kněžek voodoo", jejichž salóny se tam ukrývaly.

Lucovi se vybavilo, jak v jednom z těch bytů před lety zatýkal ženu z Haiti. Ženská kopala a ječela, a dokonce jednoho chlapa z Lu-

[1] Cajunové, potomci Francouzů v Louisianě. Pozn. red.

cova týmu kousla do krku, až z něj vytryskla sprška krve. Luca ji musel přetáhnout obuškem, aby ji zkrotil, a ona mu plivla do obličeje a proklela ho. Kletba voodoo, ušklíbla se u toho. Tehdy se Luca smál, ale teď, když se vrátil do New Orleansu, přemýšlel o moci kleteb.

Zahnul doleva z Canal Street, postupně získával zpět rozvahu, panika ho opouštěla a on se vydal na jih po klidnějších bočních uličkách. Vysoké obchodní domy obložené kamenem byly nahrazeny nízkými činžáky a temnými obchody, všechno nacpané do úzkých stinných ulic. Po chvilce se pomalu přiblížil k Malé Itálii prostoupené osamělou nostalgií, kdy smutek ze ztracené minulosti převáží útěchu ze vzpomínek.

Vrátil se do města, které ho považovalo za páriu, a s lítostí si uvědomil, že se řítí vstříc stáří, aniž se má za všechna ta léta čím pochlubit – neměl kariéru ani rodinu ani přátele, jimž by se dalo věřit, ani jedinou penny v bance. Měl toho na světě stejně, jako když před třiceti lety poprvé přijel ke Carlovi. Úzkost z dřívějšího návratu už necítil tak silně. Dýchal zhluboka a napnul síly, aby ji dostal z hlavy, a sám sebe překvapil, že se mu ji povedlo potlačit.

Kráčel ještě pár minut, než dorazil do jeho sídla, třípatrové budovy stojící v rozlehlé obezděné zahradě. Zaklepal na tmavou dřevěnou bránu a čekal. Po několika vteřinách se v bráně odklopilo okénko a vykoukl na něj obličej.

„*Luca! Luca, sei tornato!*“ promluvil starý známý hlas a brána se rozlétla.

Byl zpátky tam, kde začal.

O několik minut později Luca seděl ve stroze zařízeném přijímacím pokoji, který se za těch pět let od jeho poslední návštěvy prakticky

nezměnil. Starý dřevěný nábytek a obílené zdi, holé až na příležitostný obraz nebo fotografii nějakého předka. Světlo sem dopadalo řadou oken na jedné zdi, za níž byla pečlivě udržovaná zeleninová zahrádka.

V tom klidu jeho mysl odplula zpět do vůbec prvního setkání s tímto domem. Luca přijel do New Orleansu jako čtrnáctiletý s rodiči, rolníky z Monreale na severozápadě Sicílie. Do několika měsíců po příjezdu oba rodiče zemřeli během epidemie cholery a Luca zůstal sám a bez vindry v kapse. Udělal, co dělají všichni přistěhovalci, když jsou v nouzi a nemají komu zavolat: zapátral po krajanech a povedlo se mu uchytit jako poslíček u rodiny Carla Matrangy.

Jakmile oslavil osmnácté narozeniny, byl jakožto jeden z mála zaměstnanců *rodiny*, který ještě neměl záznam v trestním rejstříku, nucen dát se k policii. Luca se vypracoval do detektivní kanceláře, a zatímco podle zákona řešil zločiny, pomáhal zároveň Carlovi a ostatním Matrangovým. Pouštěl informace, nechával zmizet důkazy, nutil kolegy, aby brali úplatky, a co bylo nejhorší, falešně obviňoval nevinné ze zločinů spáchaných *rodinou*. Když byl na základě Michaelových důkazů odsouzen, *rodina* podplatila soudce, aby zajistila, že dostane nejshovívavější možný trest. Naposledy Luca viděl Carla přímo před procesem, přímo v tomhle pokoji, kde oni dva poobědvali se soudcem.

Luca vstal a přecházel pokojem. Postřehl mahagonový stolek v rohu u okna a přistoupil k němu. Na stole byl gramofon, tělo z třešňového dřeva vykládaného perletí, trouba ve tvaru tulipánu natřená bleděmodře a zlatě. Luca otočil desku na talíři a přečetl štítek: „Viktorova firma s mluvicími přístroji představuje Titta Ruffa a Enrica Carusa v hlavních rolích Verdiho *Othella*."

Usmál se. Slyšel Carla přehrávat tu desku snad stokrát. Napadlo ho, že natočí gramofon, položí na desku lasturu loděnky, která ukrývala jehlu, a zaposlouchá se do hořkosladké hudby. Poslouchal hudbu, když byl v Angole, mužské pracovní písně, drsné písně s nádechem žalmů, a potu a řinčení řetězů, ale neslyšel skutečnou muziku s houslemi a klarinety a zvučnými hlasy svých krajanů. Užuž se chystal gramofon natočit, ale dveře se otevřely a Carlo vkulhal dovnitř.

„Done Carlo," pozdravil Luca s úklonou hlavy. Carlo k němu přistoupil a Luca se sklonil, aby mu políbil ruku, ale než dostal možnost, starý muž ho popadl v objetí. Cítil prací prášek z Carlova oblečení, dotek vody po holení na jeho krku a z nějakého důvodu se mu lehce vrátila nauzea. Odstoupili od sebe a usmáli se jeden na druhého. Carlo Matranga byl drobný muž s měkkým dědečkovským obličejem a velmi nakrátko ostříhanými vlasy, nyní smetanově bílými. Luca si povšiml a na okamžik ho to zarmoutilo, že Carlovy tmavé pichlavé oči se rozostřily, zmléčněly a zakalily se, jako kdyby se už chystaly mimo náš svět.

Posadili se na dvě proutěná křesílka u okna a služka jim přinesla vodu, víno a malé talířky s ančovičkami, olivami a sýrem – z té hojnosti se Lucovi obrátil žaludek. Mluvili o jeho pobytu ve vězení a Carlo se zeptal, jaké má plány. Luca se pokoušel odhadnout, jestli starý muž považuje za hotovou věc, že se chce vrátit ke starému způsobu života, a Carlo, vždy pohotový, zaznamenal Lucovo váhání.

„Budeš vítán, pokud se chceš vrátit a pracovat pro nás," řekl Carlo, „jestli chceš, to je všechno." V poznámce nebyla ani stopa po stoupavé intonaci, ale Luca tam rozeznal otázku a křivě se usmál. Obával se představy, že se vrátí ke svému předchozímu životu. Když

v noci lehával na pryčně v Angole a přemýšlel o všem tom utrpení, které způsobil, vnitřnosti mu spalovala bolestná nervozita, střeva se mu kroutila a oka nezamhouřil. Přemýšlel o spojení „zlomený muž" a nemohl popřít, že je přiléhavé. Nic z toho samozřejmě nesměl svému *padrinovi* přiznat – měl závazky, účty ke splacení, očekávání, jež měla být naplněna. Vyvázat se z toho všeho by byl delikátní, ožehavý proces.

„Měl jsem všechny peníze v bance," řekl Luca se snahou neznít moc sebelítostivě a Carlo vědoucně přikývl.

Než byl uznán vinným, zpeněžil Luca všechen svůj majetek a peníze svěřil do péče Ciru Poidomanimu, korpulentnímu starému Neapolitánci, který fungoval jako pokoutní bankéř pro městskou zločineckou obec. Několik týdnů před Lucovým propuštěním se mu vězeňskou šeptandou doneslo, že Cira zatkli. Lucovy životní úspory, stejně jako peníze poloviny všech zločinců v New Orleansu, zajistila policie a na Cira se snesla série obvinění z praní špinavých peněz. Kdyby Luca býval vyšel ven jen o pár týdnů dříve, stále by měl svoje životní úspory – aspoň něco, čím by se ve svém životě mohl chlubit.

„Chtěl bys peníze?" zeptal se Carlo a prohlížel si Lucu ostřížím zrakem.

Luca potřásl hlavou. „Chtěl bych práci. Dočasnou," odpověděl, „chci se vrátit do Monreale."

Carlo se na okamžik odmlčel, zíral na Lucu a pak se měkce, shovívavě zasmál.

„Tohle je tvůj domov, Luco," řekl. „V Monreale na tebe nic nečeká. Co bys tam dělal?"

Luca pokrčil rameny. „Mohl bych si otevřít kavárnu, provozovat obchůdek…," nadhodil a rázem se cítil pošetile.

Carlo se na něj díval, a když si uvědomil, že Lucova slova jsou upřímná, promluvil mírnějším tónem.

„Jsi světák, nikdy bys nemohl dělat hokynáře," řekl a potřásl hlavou, jako by přiznával nezpochybnitelnou pravdu.

Luca se usmál. „Nechci umřít v Americe," podotkl. „Jestli mi můžete dát práci, ušetřím si na lístek a na rozjezd podnikání, až se vrátím domů."

Carlo mu věnoval pohled, v němž Luca rozeznal něco jako zklamání. Připravil se na odmítnutí, na připomínku dluhu, který měl u *rodiny*.

„Po všem, co jsi pro nás udělal," uzavřel Carlo, „ti ty peníze dám. Nemusíš si je odpracovat."

Luca zaváhal, jestli to starý muž myslí vážně, nebo jestli ho tou nabídkou zkouší. Usmál se a zavrtěl hlavou.

„Jestli mi ty peníze dáte, pak nejsem nic lepšího než žebrák."

Carlo pomalu přikývl. „Pořád tak hrdý," zamumlal, otočil se a pohlédl na Lucu s pátravým výrazem. „A co ta nedokončená záležitost?" zeptal se.

Než Luca odešel do Angoly, mluvilo se o odplatě Michaelovi. Lucu by to před vězením nezachránilo, ale snad se to mělo provést ze cti – poprava zrádců se očekávala. Ale Luca ten nápad vetoval se slovy, že si tu pomstu musí odbýt sám, že se s tím vypořádá, až se vrátí. Pravda ale byla, že měl o Michaela pořád starost.

„Myslím, že to počká," odpověděl.

Carlo vzdychl a přikývl, a Luca znovu zaváhal, jestli starého muže nezklamal.

„Něco bys pro mě udělat mohl," uzavřel Carlo a pokynul směrem k zahradě.

Luca neočekával, že se s tím tak rychle smíří, a přemýšlel, jestli se vyjádřil dost jasně. Vstali a starý muž položil nažloutlou skvrnitou ruku Lucovi na rameno. „Pojď. Probereme to venku," řekl Carlo. „Poslouchej, Luco, doneslo se k tobě něco o Sekerníkovi?"